

До сега никой не е дръзвал! Коя си ти? С какво право ме оскърбяваш?

— Аз не ви оскърбявам, майко. Казах само това, което мисля.

А вие знаете много по-добре от мене, кой стои пред вас. Съпригата на ландграф Лудвиг, регентката на Тюрингия. Позволете ми да се кача на коня си, защото закъснявам за мессата...

Пред очите на София причерня. Тя дигна камшик, в изблик на необуздан гняв.

— Регантката на Тюрингия!

Камшикът изсвири във въздуха. Ала в мига, когато ръката ѝ се спусна надолу, между нея и младата жена застана някакво тяло. В неволен порив, конярът се бе изпречил, за да закрие господарката си. По лицето му се изряза кървава ивица.

Едри сълзи набраздиха побледнялото лице на Елисавета. Тя извади лепената си кърпа и изтри кръвта от раната.

— Благодаря ви, Валтер.

Верният преслужник коленичи и целуна ръцете ѝ. В далечината, по виещия се друм се дигнаха облаци прах. София засени лице с длан, загледа се.

— Кръстоносци!

Радостни викове отекнаха между пажовете и придворните. От южната и северна кула на замъка долетя оживен глъч. По прозорците на лоджиите и еркерите надвиснаха кичури тъмни глави. Белите мантии на рицарите втаваха все по-дри. Вече ясно личеха червените кръстове на раменете им.

— Носят вести от господаря! — извика един паж.

— Може би сам хер Лудвиг се връща! — възкликна възторжено раненият коняр.

Коленете на Елисавета се подкосиха. Тя се опря на седлото на коня си, безсилна да надмogne радостното си вълнение. След това внезапно отхвърли назад булото си, метна се на коня, спусна се към